

DAMEN TANGO

Tessa Bailey

S-A
ÎNTÂMPLAT
ÎNTR-O
VARĂ

Traducere din limba engleză de

ELENA POPESCU

NEMIRA

Redactor-șef: Alina SÂRBU
Designul și ilustrația copertei: © Monika ROE
Prelucrarea copertei și caligrafia titlului: Raluca ILIE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Andreea IANCU
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Corector: Cătălina MIHAI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BAILEY, TESSA

S-a întâmplat într-o vară / Tessa Bailey ; trad. din lb. engleză: Elena Popescu. -
București : Editura Nemira, 2023
ISBN 978-606-43-1582-3

I. Popescu, Elena (trad.)

821.111

Tessa Bailey
IT HAPPENED ONE SUMMER
Copyright © 2021 by Tessa Bailey
All rights reserved.

Copyright © NEMIRA 2023, pentru prezenta ediție în limba română
DAMEN TANGO este o colecție a Editurii **NEMIRA**.

Tiparul a fost executat de Regia Autonomă Monitorul Oficial.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1582-3

CAPITOLUL 1

Inimaginabilul s-a întâmplat.

Cea mai lungă relație a ei de până acum... s-a încheiat într-o clipită.

Trei săptămâni din viața ei, *irosite*.

Piper Bellinger se uita la rochia ei de cocktail Valentino, roșie ca rujul intens, cu un umăr gol și încerca să-i găsească defecte, dar nu reușea. Picioarele ei bronzate exact cât trebuie luceau atât de tare, încât ar fi putut verifica în luciul lor dacă i-a rămas ceva între dinți.

Nimic nu părea nelalocul lui nici în partea de sus. Își pusese banda de susținere a bustului luată din culise, de la o defilare de modă din Milano, la Săptămâna Modei, deci chiar Sfânta Treime a benzilor pentru bust, iar micuții ăia stăteau exact cum trebuie. Suficient de mari să atragă privirea unui bărbat, suficient de mici să pară atletici în fiecare a patra postare pe Instagram. Versatilitatea menține interesul oamenilor.

Mulțumită acum că nimic din înfățișare nu era nelalocul lui, Piper privea în sus de-a lungul cracului cu pense al costumului Tom Ford clasic, pe care îl purta Adrian, fără să-și poată stăpâni un suspin când a ajuns la reverele ascuțite și la butonii cu monogramă. Felul în care iubitul ei se tot uita la ceasul Chopard și scruta

mulțimea peste capul ei nu făcea decât să-i sporească imaginea de playboy plictisit.

Nu fusese tocmai fața asta de inabordabil rece ceea ce o atrăsese la el?

Doamne, prima noapte în care s-au întâlnit părea c-a fost acum o sută de ani. Își făcuse vreo două tratamente faciale de atunci, nu? Și, oricum, ce mai însemna timpul? Piper își amintea de parcă fusese ieri cum se cunoscuseră. Adrian o ferise să calce în vomă la petrecerea aniversară a lui Rumer Willis. Când se uitase la bărbia lui cu trăsături ferme și la brațele lui, se simțise purtată înapoi în timp, în vremurile de aur ale Hollywoodului. O epocă a smochingurilor și a femeilor care păseau ușor, de parcă pluteau, în rochiile lor lungi, cu pene. Acesta era începutul propriei sale povești de dragoste clasice.

Iar acum intra genericul de final.

— Nu pot să cred că dai așa cu piciorul la tot, a șoptit Piper, lipindu-și paharul de șampanie între sâni.

Poate, dacă îi atrăgea atenția acolo, se răzgândea?

— Am trecut prin atâtea împreună.

— Da, printr-o mulțime, nu-i așa?

Adrian îi făcea cu mâna cuiva de la etajul superior, iar gestul lui lăsa să se înțeleagă că li se va alătura curând. Veniseră împreună la petrecerea cu tematică alb, negru și roșu. O mică *soirée* cu strângere de fonduri pentru un film *indie*, numit *Stilul de viață al celor oprimați și faimoși*. Scenaristul-regizor era un prieten de-ai lui Adrian, ceea ce însemna că majoritatea elitei din Los Angeles strânse aici era formată din cunoștințele lui. Prietenele ei nici măcar nu erau acolo ca s-o consoleze sau s-o ajute să iasă cu grație din scenă.

Adrian își concentra atenția pe ea din nou, nerăbdător.

— Stai, ce spunei?

Piper a zâmbit forțat, atentă să se străduiască fix cât trebuia, dar fără să dea în rictus. *Bărbia sus, femeie*. Nu era prima ei despărțire,

nu? Și ea părăsise de nenumărate ori, chiar pe nepusă masă. Țsta era orașul mofturilor, până la urmă.

Dar nu observase cât de rapid se schimbaseră lucrurile. Cel puțin nu până de curând.

La cei 28 de ani ai ei, Piper nu era bătrână. Dar *era* una dintre cele mai bătrâne femei de la petrecerea asta. Și de la toate petrecerile la care mersese în ultima vreme, dacă se gândea bine. Rezemată de marginea din sticlă ce dădea spre Melrose, stătea o viitoare starletă pop care nu putea avea mai mult de 19 ani. Nu avea nevoie de bandă de la Milano ca să-i țină sânii. Erau ușori și săltăreți, cu sfârcuri care îi aminteau lui Piper de conurile de înghețată.

Gazda însăși avea 22 de ani și își începea cariera în film.

Asta era cariera lui Piper. Petrecerile. Să fie văzută. Să prezinte ocazional produse pentru albit dinți și să primească câțiva dolari pentru asta.

Nu că avea nevoie de bani. Sau cel puțin nu credea că avea nevoie de bani. Tot ce posedea era pe cardul de credit, ce se întâmpla apoi nu mai știa. Presupunea că factura ajungea pe e-mailul tatălui ei vitreg sau ceva de genul ăsta? Spera să nu se strâmbe la vederea chiloțelilor cu gaură în față pe care-i comandase din Paris.

— Piper? Alo? a urmat Adrian fluturându-și mâna spre fața ei.

Atunci și-a dat seama că se holba la starleta pop de ceva timp. De atât de mult timp, că tipa începuse și ea să-i întoarcă privirea.

Piper a zâmbit și i-a făcut cu mâna, arătând fără niciun sens spre paharul de șampanie înainte să revină la conversația cu Adrian.

— E din cauză că te-am menționat în treacăt la terapie? Nu am intrat în amănunte sau ceva de genul ăsta, pe cuvânt. De cele mai multe ori, tragem un pui de somn, în timpul întâlnirilor noastre.

El s-a uitat fix la ea câteva secunde. Sincer, era destul de plăcut. Nu mai primise atâta atenție de la el de când aproape alunecase pe vomă.

— Am mai ieșit eu cu fete cu capul în nori, Piper, a oftat Adrian. Dar tu le întreci pe toate... de departe.

Piper își păstrase zâmbetul pe buze, dar asta îi cerea mai mult efort decât de obicei. Oamenii se uitau la ei. Chiar în momentul acela, ea era în fundalul a cel puțin cinci selfie-uri care se făceau pe acoperiș, inclusiv unul a lui Ansel Elgort. Ar fi fost un dezastru să lase să i se vadă pe față că avea inima frântă, mai ales atunci când se va afla despre despărțire.

— Nu înțeleg, a spus ea râzând și dându-și peste umăr părul roșcat-auriu.

— Șocant, a zis Adrian sec. Ascultă, iubito. Au fost distractive astea trei săptămâni. Ești un spectacol în bikini, a continuat dând din umerii lui acoperiți cu costumul elegant. Vreau doar s-o închei înainte să ajungă plicticos, știi?

Plicticoasă. Tot mai bătrână. Nu e regizare și nici star pop. Doar o față drăguță, cu un tată vitreg milionar.

Dar Piper nu se putea gândi la asta acum. Nu voia decât să plece de la petrecere cât mai discret posibil și să tragă un plâns zdravăn. Asta, desigur, după ce băga un Xanax și posta un citat inspirațional pe Instagram. Așa ar putea să-și confirme despărțirea, dar și să controleze ea povestea. Poate ceva despre evoluție și iubirea de sine?

Sora ei, Hannah, ar găsi versurile perfecte pentru asta. Tot timpul stă pe o grămadă de viniluri, cu căștile alea uriașe și urâte pe cap. La naiba, și-ar fi dorit să fi dat mai multă atenție părerii lui Hannah despre Adrian.

Ce spusese?

Arată de parcă cineva a desenat niște ochi pe un nap.

Și, încă o dată, Piper nu a mai fost atentă, iar Adrian s-a uitat a doua oară la ceas.

— Am terminat? a întreat el. Trebuie să socializez.

— Ah, *mda*, s-a grăbit ea să răspundă, dar cu o voce groaznic de nefirească. Ai mare dreptate să încheiem lucrurile înainte să ne lovească plictiseala. Nu mă gândisem așa.

Și-a ciocnit paharul de șampanie de al lui.

— Ne decuplăm conștient. *Très mature*.

— Exact. Spune-i cum vrei, a zis Adrian forțând un zâmbet. Mulțumesc pentru tot.

— Ba eu mulțumesc, a răspuns Piper strângând din buze ca să pară cât mai puțin aiurită. Am învățat multe despre mine în ultimele trei săptămâni.

— Haide, Piper, a râs Adrian uitându-se la ea din cap până-n picioare. Te îmbraci ca o Barbie și cheltuiești banii lui tati. Nu ai de ce să înveți ceva.

— Am nevoie de un motiv? l-a întrebat ea, încă zâmbind.

Adrian a tras aer în piept, enervat că fusese prins în capcană.

— Presupun că nu. Dar, cu siguranță, ai nevoie de un creier care să funcționeze dincolo de câte like-uri primești la o fotografie cu țâțe. Viața înseamnă mai mult de-atât, Piper.

— Da, știu, a spus cuprinsă de iritare și ceva mai multă rușine. Viața o documentez prin fotografii...

— Doamne, aproape că a râs Adrian. De ce mă *forțezi* să fiu nesimțit?

Cineva l-a strigat din penthouse, iar el a făcut un semn că totul era OK, fără să-și ia ochii de la ea.

— Nu ai nimic special, OK? Sunt mii de Piper Bellinger în orașul ăsta. Ești doar un mod de a face timpul să treacă, a continuat dând din umeri. Iar timpul tău s-a terminat.

Era un miracol cum Piper reușise să-și mențină zâmbetul cucceritor pe față, în timp ce Adrian se îndepărta, deja strigându-și prietenii. Toată lumea de pe acoperiș se uita la ea, șușotea; cu compătimire – cea mai rea dintre toate nenorocirile. I-a salutat ridicându-și paharul, dar și-a dat seama că e gol. L-a lăsat pe tava

unui chelner în trecere, și-a luat poșeta-plic din satin Bottega Veneta cu toată demnitatea de care era capabilă și s-a strecurat printre rândurile de privitori, clipind ca să ascundă lacrimile din ochi și să vadă butonul de la lift. Când ușile au ascuns-o finalmente de mulțime, s-a lipit cu spatele de peretele din metal, trăgând aer adânc în piept, pe nas, apoi, afară pe gură. Știrea că Adrian i-a dat papucii va circula pe toate canalele sociale, poate inclusiv cu video. După asta, nici măcar celebritățile din Liga C nu o s-o mai invite la petrecerile lor.

Avea reputația unei tipe care știa să se distreze. A cuiva de invidiat. Era „fata aia“.

Dacă nu mai avea statut social, ce-i mai rămânea?

Piper și-a scos telefonul din plic și și-a căutat un Uber fără să se gândească prea mult, găsind un șofer care era la doar cinci minute distanță. Apoi a închis aplicația și a intrat pe lista de Favoriți. A stat o clipă cu degetul deasupra numelui lui Hannah, dar a apăsat pe Kirby. Prietena ei a răspuns de la primul apel.

— Dumnezeule, e adevărat că te-ai rugat de Adrian să nu se despartă de tine, în fața lui Ansel Elgort?

Era mai rău decât crezuse. Oare câți dăduseră deja pontul la TMZ? Măine, la 6:30, vor răscoli numele ei prin studioul de știri, în timp ce Harvey va sorbi din ceașca lui reutilizabilă.

— Nu m-am rugat de Adrian să nu mă lase. Haide, Kirby, mă știi mai bine de-atât.

— Pisi, te știu. Nu sunt precum ceilalți. Trebuie să controlezi pagubele. Ai vreun agent pe care îl plătești acum?

— Nu mai am. Daniel mi-a zis că nu merită dat comunicat de presă când merg la cumpărături.

— OK, *boomer*, a pufăit Kirby.

— Dar ai dreptate, am mare nevoie să atenuez pagubele.

Ușile liftului s-au deschis și Piper a ieșit pe hol, toc-toc, cu curile ei roșii, ajungând într-un final pe Wilshire, unde aerul cald

și aspru de iulie i-a uscat ochii. Clădirile înalte din centrul orașului Los Angeles se înălțau spre cerul cețos al nopții, iar ea și-a ridicat privirea ca să le vadă vârfurile.

— Până la cât e deschisă piscina de pe acoperișul Mondrian?

— Mă întrebi despre orare de funcționare într-un moment ca ăsta? s-a înfuriat Kirby, apoi s-a auzit cum trage din țigara electronică. Nu știi, dar e trecut de miezul nopții. Dacă nu s-a închis deja, se va închide curând.

Un Lincoln negru a parcat lângă bordură. După ce a verificat numărul de înmatriculare, Piper s-a urcat și a închis ușa.

— Oare să intrăm prin efracție în piscină și să ne distrăm de pomină nu ar fi *cel mai bun* mod de a ne răzbuna? Adrian ar fi ăla care s-a despărțit de o legendă.

— A, căcat, a vorbit Kirby dintr-o răsuflare. O trezești la viață pe Piper 24.

Ăsta era răspunsul, nu? N-a avut an mai bun decât acela în care a împlinit 24 de ani, când hoinărea de nebună prin Los Angeles, devenind faimoasă pentru că era faimoasă. Acum nu mai avea nimic și ajunsese într-o fundătură. Poate venise timpul să-și ia coroana înapoi. Dacă făcea asta, poate nu i-ar mai fi răsunat în minte, iar și iar, cuvintele lui Adrian, forțând-o să se gândească dacă nu cumva avea dreptate.

Oare sunt doar una dintr-o mie ca mine?

Sau sunt fata care dă buzna într-o piscină ca să înoate la unu dimineața?

Piper a dat din cap cu convingere și s-a aplecat.

— Mă puteți duce la Mondrian, vă rog?

Kirby fluiera în telefon.

— Ne vedem acolo.

— Am o idee mai bună, a zis Piper așezându-se picior peste picior pe bancheta din piele și lăsându-se pe spate. Ce-ar fi să le spunem *tuturor* să ne vedem acolo?

CAPITOLUL 2

Închisoarea era un loc rece și întunecat.

Piper stătea în mijlocul celulei, tremurând și ținându-și brațele strânse pe lângă corp ca să nu atingă din greșeală ceva după care ar fi avut nevoie de o injecție antitetanos. Până acum, cuvântul „tortură“ n-a fost decât o descriere vagă a ceva ce n-a înțeles nici-odată. Dar chinul de a nu face pipi în toaleta mucegăită, după aproape șase băuturi, era o tortură pe care nicio femeie nu ar fi trebuit s-o cunoască.

Situația toaletelor de la Coachella, după miezul nopții, era o nimica toată pe lângă tronul ăsta soios din metal, care îi râdea în față din colțul celulei.

— Mă scuzați? a strigat Piper clătinându-se spre zăbrelele celulei pe tocurile ei înalte.

Nu se vedea niciun gardian, dar auzea sunetele inconfundabile ale jocului *Candy Crush* de undeva din apropiere.

— Bună, sunt eu, Piper. Mai e vreo baie pe aici?

— Nu, prințeso, s-a auzit o voce de femeie din spate, destul de plictisită. Nu există.

Piper s-a mișcat de pe un picior pe altul, vezica îi cerea să fie evacuată.

— *Tu* unde mergi la baie?

— Unde merg *ceilalți* nondelincvenți, a primit răspunsul pe o voce nazală.

Piper și-a înghițit un scâncet, deși doamna gardian făcuse exces de zel cu un răspuns atât crud, dat fără nicio ezitare.

— Nu sunt o delincventă, a încercat Piper iar. Totul e o neînțelegere.

Un râset ca un ciripit s-a auzit cu eco pe culoarul mohorât al secției de poliție. De câte ori trecuse pe lângă secția asta de pe North Wilcox? Iar acum ajunsese și ea pușcăriașă.

Dar acum, serios, fusese o petrecere pe cinste.

Gardiana a apărut în fața celulei lui Piper, cu mâinile băgate în buzunarele uniformei bej. *Bej*. Oricine era la conducerea departamentului de modă pentru forțele de ordine ar fi trebuit condamnat pentru această pedeapsă neobișnuit de crudă.

— Tu numești 200 de oameni care dau iama în piscina unui hotel după ora de închidere o neînțelegere?

Piper și-a încrucișat picioarele și a tras adânc aer în piept. Dacă făcea pe ea în hainele Valentino, rămânea de bunăvoie la închisoare.

— M-ai crede dacă ți-aș spune că orele de lucru nu au fost afișate cum trebuie?

— Asta e apărarea pe care o va folosi avocatul tău plătit cu mulți bani? a întrebat gardiana dând din cap amuzată. Cineva a spart ușa din sticlă și le-a dat drumul înăuntru celorlalți copii de bani gata. Cine a făcut asta? Omul invizibil?

— Nu știu, dar o să aflu, a declarat Piper solemn.

Gardiana a oftat zâmbind.

— E prea târziu pentru asta, scumpo. Prietena ta cu șuvițe mov te-a numit deja liderul operațiunii.

Kirby. Numai ea putea fi.

Nimeni altcineva nu avea șuvițe mov. Sau, cel puțin, așa credea Piper. La un moment dat, printre jocurile din piscină și artificii ilegale, a cam pierdut socoteala oaspeților. Dar ar fi trebuit să nu fi

avut încredere în Kirby. Erau prietene, dar nu atât de prietene încât să mintă poliția pentru ea. La baza relației lor de prietenie erau comentariile pe rețelele sociale sau încurajările să-și cumpere diverse chestii ridicole, precum o geantă de 4.000 de dolari în formă de ruj. De cele mai multe ori, astfel de prietenii superficiale erau valoroase. Dar nu în seara asta.

Din acest motiv, singurul apel telefonic la care avusese dreptul fusese către Hannah.

Și, că tot veni vorba, unde *era* surioara ei? O sunase acum mai bine de o oră.

Piper a început să sară de pe un picior pe altul, fiind periculos de aproape să-și folosească mâna ca să se abțină să urineze.

— Cine vă obligă să purtați bej? a oftat ea. De ce nu sunt și ei închiși aici, cu mine?

— Bine, a zis gardiana ridicând mâna. Aici suntem de acord.

— Efectiv, orice altă culoare era mai bună. Și fără pantaloni era și mai bine.

Încercând să-și abată atenția de la Cernobîlul care avea loc în jumătatea de jos a corpului ei, a continuat să dea din gură, așa cum făcea mereu în situații jenante.

— Ești chiar drăguță, doamnă ofițer, dar e o regulă sfântă că nimeni nu poate arăta bine în kaki simplu.

Sprâncenele celeilalte femei s-au ridicat.

— Tu ai reuși.

— Așa e, a oftat Piper. Chiar așa putea.

Râsul gardienei s-a transformat într-un oftat.

— Ce-a fost în capul tău de ai pornit un așa haos în seara asta?

Piper s-a mai dezumflat puțin.

— M-a părăsit iubitul. Și el... nici măcar nu s-a uitat în ochii mei. Cred că am vrut doar să fiu văzută. Înțeleasă. Sărbătorită și nu... ignorată. Înțelegeți?

— Disprețuită și apoi acționând ca o proastă. Nu pot să spun că n-am fost în situația asta.

— Serios? a întrebat Piper cu speranță.

— Sigur. Cine n-a pus măcar o dată toate hainele iubitelui în cadă ca să toarne înălbitor peste ele?

Piper s-a gândit la costumul Tom Ford care s-ar fi transformat într-o mocirlă și s-a cutremurat.

— Asta e nemilos, a continuat tremurând. Poate ar fi trebuit doar să-i sparg cauciucurile. Cel puțin, asta e legal.

— Asta... nu e legal.

— Ah, a urmat Piper clipind exagerat spre gardiană. Siiigur că nu.

Femeia a dat din cap, uitându-se de-a lungul culoarului.

— Bine, fie. E o noapte liniștită. Dacă nu-mi faci probleme, te las să folosești baia mai puțin jagoasă.

— Oh, mulțumesc, mulțumesc!

Când a ajuns cu cheia în dreptul ușii, gardiana a privit-o serioasă și i-a spus:

— Am pistol cu electroșocuri, să știi.

Piper și-a urmat salvatoarea pe hol până la baia, unde și-a strâns meticuloasă fusta Valentino și s-a ușurat, gemând, până la ultima picătură. Când se spăla pe mâini în chiuveta mică, i-a atras atenția reflexia din oglindă. Niște ochi de raton care se holbau la ea. Ruj întins, păr fără volum. Cu siguranță, foarte departe de cum își începuse seara, dar nu putea să nu se simtă ca un soldat întors de la luptă. Doar plecase la drum ca să distragă atenția de la despărțirea ei, nu?

Un elicopter LAPD¹ care se rotea deasupra lor, în timp ce ea conducea dansul conga, cu siguranță i-a reconfirmat statutul de regina petrecerilor din Los Angeles. Probabil. Îi confiscaseră telefonul

---

¹ LAPD – prescurtare de la Los Angeles Police Department, Departamentul de Poliție din Los Angeles (n. red.).

când i-au făcut chestia cu fotografia/luatul amprentelor, deci nu știa ce se întâmpla pe internet. O mâncau degetele să intre pe câteva aplicații și exact asta avea să facă atunci când va ajunge Hannah s-o scoată pe caștiune.

Se uita la imaginea ei reflectată, surprinsă că posibilitatea de a rupe internetul în două nu îi făcea inima să explodeze, ca înainte. Oare se defectase?

Piper și-a tras nasul și s-a îndepărtat de chiuveță, folosindu-și cotul să tragă ușa la ieșire. În mod clar, noaptea asta lăsase urme, totuși era 5 dimineața. Odată ce va reuși să doarmă, își va petrece ziua scaldându-se în mesaje de felicitare și inundată de noi urmăritori. Și totul va fi bine.

Înainte ca gardiana s-o încâtușeze din nou pe Piper și s-o conducă spre celulă, alt gardian le-a strigat din capătul holului.

— Alo, Lina. Lui Bellinger i s-a plătit caștiunea. Adu-o la procesare.

Piper și-a săltat mâinile în semn de victorie.

— Da!

Lina a răs.

— Hai, regina frumuseții.

Cu vitalitatea revenită, Piper a început să țopăie pe lângă femeie.

— Lina, deci? Îți sunt datoare rău.

Și-a dus mâinile sub bărbie și și-a țuguat buzele.

— Mulțumesc că ai fost așa de drăguță cu mine.

— Nu interpreta greșit, a spus gardiana trăgănat. Pur și simplu nu aveam chef să curăț pișat.

Piper a răs, făcându-i loc Linei să descuie ușa de la capătul coridorului gri. Și iat-o pe Hannah în zona de procesare, îmbrăcată în pijama și cu o șapcă pe cap, completând hârtii cu ochii pe jumătate închiși.

Piper s-a simțit cuprinsă de un val de duioșie când și-a văzut sora mai mică. Nu semănau deloc și aveau și mai puține trăsături

de caracter în comun, dar Piper nu ar fi sunat pe nimeni altcineva la necaz. Dintre cele două surori, Hannah era cea pe care te puteai baza, deși avea o latură de hipiotă leneșă.

În vreme ce Piper era mai înaltă, lui Hannah i se spunea Crevetele și nu ajunsese niciodată la saltul de creștere în înălțime din gimnaziu. În momentul ăsta, își ascundea silueta de minionă sub un hanorac cu UCLA¹, iar părul ei galben-nisipiu se ițea de sub șapca simplă, roșie.

— E gata? l-a întrebat Lina pe un bărbat cu buze groase, aplecat peste un birou.

El a dat din mână fără să ridice privirea.

— Banii rezolvă orice.

Lina i-a desfăcut din nou cătușele, iar Piper a sărit înainte.

— Haaaans, s-a smiorcăit cuprinzându-și în brațe sora. O să îți dau banii înapoi. O să-ți fac treburile o săptămână.

— Nu avem treburi, deșteapto, i-a zis Hannah pe jumătate căscând, pe jumătate strâmbându-se. De ce miroși a tămâie?

— Ah, a răspuns Piper mirosindu-și umărul. Cred că ghicitoarea a aprins niște tămâie.

S-a îndreptat de spate, a clipit și a adăugat:

— Nu am idee cum a auzit de petrecere.

Hannah a căscat, părând să se fi trezit măcar parțial, iar ochii ei căprui intrau în contrast total cu ochii de un albastru-deschis ai lui Piper.

— Ți-a zis cumva dacă în viitorul tău apare vreun tată vitreg supărat?

Piper a tresărit.

— Of, mă temeam că n-o să scap de furia lui Daniel Q. Bellinger, a spus Piper întorcând capul ca să vadă dacă cineva îi căuta telefonul. Cum a aflat?

---

¹ Acronim pentru University of California Los Angeles (n. red.).

— De la știri, Pipes, de la știri.

— Ah, a oftat Piper, netezindu-și rochia șifonată. Nimic din ce nu pot rezolva avocații, nu? Să sperăm că o să mă lase să fac un duș și să dorm puțin înainte să-mi țină unul dintre faimoasele lui discursuri. Sunt ca o fotografie de *after party* ambulată.

— Mai taci din gură, arăți grozav, i-a spus Hannah cu buzele tremurând, în timp ce încheia de completat actele cu semnătura ei înflorită. Mereu arăți grozav.

Piper s-a cutremurat.

— Pa, Lina! a strigat Piper la ieșirea din stație, ținându-și telefonul ca pe un nou-născut, iar degetele îi tremurau de nevoia să îl deschidă.

Fusese condusă spre ieșirea din spate, unde Hannah putea trage mașina. Așa e *protocolul*, ziseseră.

A făcut un pas în afara ușii și era înconjurată de fotografi.

— Piper! Aici!

Vanitatea o zgândărea pe sub piele ca o furnică.

I se strângea stomacul, dar tot le-a zâmbit scurt, apoi și-a plecat bărbia și s-a grăbit cât a putut spre jeepul în care o aștepta Hannah.

— Piper Bellinger! a strigat unul dintre paparazzi. Cum a fost noaptea la închisoare?

— Regreți că ai irosit banii contribuabililor?

Tocul unui pantof i-a intrat într-o groapă și era aproape să cadă pe burtă, dar s-a prins de portiera pe care Hannah o deschisese și s-a aruncat pe locul din dreapta. Când a închis-o, s-au mai estompat întrebările urlate, dar ultima pe care o auzise continua să-i răsună în minte.

Irosise banii contribuabililor? Dăduse doar o petrecere, nu?

Bine, fusese nevoie de o mulțime de polițiști ca să strice petrecerea, dar, asta era Los Angeles. Poliția nu stătea degeaba așteptând să se întâmple chestii de genul asta?

Bine, bine, până și pentru propriile urechi sunase ca și cum era o persoană extrem de răsfățată și de privilegiată.

Deodată, nu mai ardea de nerăbdare să verifice rețelele sociale. Și-a șters palmele transpirate pe rochie.

— Nu încercam să supăr pe nimeni și nici să irolesc bani. Nu mă gândeam așa de departe, a spus Piper încetișor, întorcându-se să se uite spre sora ei atât cât îi permitea centura de siguranță. E rău de tot, Hanns?

Hannah își mușca buza de jos și ținea mâinile lipite de volan, făcându-și loc încet printre oamenii care o fotografiau cu disperare pe Piper.

— Bine nu e, i-a răspuns după o vreme. Dar, ehe, făceai tâmpeni din astea tot timpul, mai știi? Avocații găsesc mereu o cale să o întoarcă pe dos, iar mâine lumea se va uita la altele.

Hannah s-a întins și a atins ecranul telefonului, apoi o melodie s-a strecurat încet în mașină.

— Ia fii atentă! Am cântecul perfect pentru momentul ăsta.

Din boxe, au început să se audă notele sumbre ale melodiei „Prison Women”¹, de REO Speedwagon.

Piper s-a dat cu capul de marginea scaunului.

— Foarte amuzant.

Și-a apăsat telefonul pe genunchi câteva secunde, înainte să-și îndrepte coloana și să deschidă Instagramul.

Iat-o! Fotografia pe care o urcase de dimineață, la 2:42, striga acuzator ora postării. Kirby, trădătoarea nenorocită, o făcuse cu telefonul lui Piper. În poză, Piper se agăța de umerii unui bărbat al cărui nume nu și-l amintea – deși avea o vagă impresie că se prezentase drept rezervă pentru Lakers? –, numai în chiloți și în banda pentru sâni, dar, așa, într-o postură artistică. Rochia ei Valentino se vedea întinsă pe un șezlong în fundal. În jurul ei, explodau artificii

---

¹ „Femeile din închisoare”, în limba engleză, în original (n. red.).

Tessa Bailey

---

de parcă era 4 Iulie, învăluind-o în scânteii și în fum. Arăta ca o zeiță care se ridică dintr-o ceață electrică; iar fotografia avea aproape de un milion de aprecieri.

Deși își spusese să n-o facă, Piper a apăsat pe secțiunea unde putea vedea exact cine dăduse like. Adrian nu se număra printre acele persoane.

Era în regulă. Alți un milion o făcuseră, nu?

Dar ei nu fuseseră cu ea trei săptămâni.

Pentru ei, era doar o imagine bidimensională. Dacă și-ar fi petrecut trei săptămâni cu ea, oare și ei ar fi trecut mai departe? Lăsând-o astfel să se piardă în mulțimea anonimă a altor mii de fete exact ca ea?

— Hei, a spus Hannah oprind muzica. Totul o să fie bine.

Râsul lui Piper părea forțat, așa că s-a oprit repede.

— Știu. Mereu se termină cu bine, a spus strângându-și buzele.

Vrei să-ți povestesc despre concursul de boxeri uzi?